

KEETJE EN KOOSJE.

St. Niklaasvertelling voor de Kleineren.

Met glundere gezichtjes liepen Keetje en Koosje hand aan hand door het besneeuwde bosch.

„Waar gaan jullie heen?” vroeg een haas, die uit 't kreupelbosch sprong.

„Naar de stad; daar dient onze groote zus Marie; we mogen onze klompjes bij haar opzetten”, vertelde Keetje blij.

„Als St. Niklaas komt, brengt hij er wat voor ons in”, vervolgde Koosje, terwijl haar oogjes schitterden.

„Hè, ik wou, dat ik ook wat kreeg”, zei de haas. „Weet je, ik heb zoo'n trek in lekkere worteltjes. Vraag of St. Niklaas die óók in jullie klompjes doet.”

„Goed”, spraken Keetje en Koosje tegelijk en huppelden verder.

„Goedenmorgen”, klonk het uit den top van een beuk, „goedenmorgen, waar gaat dat zoo vroolijk naar toe?”

Keetje en Koosje keken omhoog en zagen een mees rond een takje duikelen.

„Wij gaan naar de stad; daar dient onze groote zus Marie; we mogen onze klompjes voor St. Niklaas bij haar opzetten.”

„Vergeet dan niet te vragen, of St. Niklaas er ook wat spek in doet. Daar houd ik zooveel van. Zal je 't niet vergeten?”

„Neen”, antwoordden Keetje en Koosje en sprongen verder.

„Wel, wat zijn jullie in je schik”, zei een magere zwerfpoes, die kopjes gaf tegen een boomstronk. „Jullie hebt meer plezier in je leven dan ik.”

„Ja, we mogen ook onze klompjes voor St. Niklaas gaan opzetten bij onze groote zus Marie!”

„St. Niklaas geeft er ons stellig wat in.”

„Ik wou, dat hij een huisje te geven had; daar kon ik dan in wonen, want 't is erg naar, in den winter rond te zwerven; — en ook een warm stoofje, om er mijn koude pootjes op te warmen.”

„We zullen er om vragen”, beloofden de goedhartige kinderen en liepen op een drafje voort.

„Wat een haast, wat een haast! Waar gaat de reis heen?” klonk 't onder de struiken.

Keetje en Koosje knikten tegen de oude musch, die daar ijverig in de sneeuw zat te pikken. „Wij gaan naar de stad, naar onze groote zus Marie. We mogen onze klompjes bij haar opzetten — voor St. Niklaas, weet je!”

„Zoo, zoo, nu, ik wou maar, dat hij ook brood in je klompjes deed; dat kon je mij dan geven. Er is tegenwoordig haast geen kruimeltje te vinden. Zal je 't vragen?”

„Ja stellig”, zeiden Keetje en Koosje en liepen nog harder, want ze waren bang, anders al hun boodschappen te zullen vergeten.

't Was een paar dagen later.

Met klompjes zóó vol geladen, dat zij ze haast niet konden vasthouden, keerden Keetje en Koosje uit de stad terug. Er was nog meer sneeuw gevallen, zoodat zij maar langzaam vooruit konden komen.

Bij den ingang van 't bosch werden ze opgewacht door hun nieuwe vriendjes.

„Wel, waar zijn de worteltjes?” vroeg de haas.

„Is dat lang wegblijven, is dat lang wegblijven; ik zag jullie vanmorgen al gaan”, riep de mees ongeduldig uit.

„Heb je om mijn stoofje gedacht?” vroeg de magere poes klagelijk, terwijl ze langs Koosjes beentjes streek.

„Geef gauw wat brood, brood, brood”, piepte de oude musch.

Keetje en Koosje keken elkaar vroolijk aan. Toen hurkten ze voorzichtig in de sneeuw neer en gingen hun klompjes uitpakken. Worteltjes en een broodje, zijdes roze spek, een stoofje met een kooltje er in, zelfs een gezellig, klein huisje met een wit besneeuwd dak en rood

doorschijnende ruitjes, alsof er licht achter brandde... dit alles stalden ze aan den boschrand uit met de ijsmutsen en warme wanten, die zijzelf hadden gekregen. Ze waren er trotsch op, dat ze niets van wat hun gevraagd was, hadden vergeten! Wat zouden hun vriendjes nu blij zijn, zoo dachten ze.

Maar o wee; de haas knabbelde even aan een worteltje en wou er toen niets meer van weten; de mees pikte driftig in 't spek, de musch in 't brood,... toen lieten ze 't liggen en de zwerfpoes begon zelfs te blazen, zoo gauw ze 't stooftje en 't huisje zag en zei, dat 't heel leelijk was, zoo den spot met haar te drijven.

„Ja, ja, 't is heel leelijk, heel leelijk”, riepen de mees en de musch, en de haas schudde verwijtend zijn kop, dat zijn lange ooren er van klapperden.

Keetje en Koosje wisten niet, hoe zij 't hadden. In plaats van blij te zijn, deden ze nu allen zoo boos! Dat vonden zij erg naar; 't plezier was nu ineens van hun eigen mooie cadeau-tjes af.

Daar klonk het gerinkel van sledebellen.

De haas schoot in de struiken, de poes achter een

boom, en de mees en de musch vlogen weg.

Keetje en Koosje bleven bedroefd bij hun uitgekakte klompjes zitten.

Vlak bij hen bleef de arreslee staan. Wie zat er in...? Niemand minder dan St. Niklaas zelf, in een warmen pels gehuld. Ben, de zwarte knecht, stond achterop en mende.

„Wel kinders, hoe kijken jullie zoo bedrukt?” klonk het vriendelijk. „Is 't niet naar je zin, wat ik in je klompjes heb gebracht, of heb ik soms nog wat vergeten?”

Keetje was zoo verlegen, dat zij niets durfde zeggen, maar Koosje vermande zich en vertelde de heele geschiedenis.

Toen hij alles wist, begon St. Niklaas te lachen.

„Wel kinders, je hebt verzuimd er je groote zuster bij te zeggen, voor *wie* de worteltjes, 't spek, 't brood, 't huisje en 't stooftje moesten wezen. Is 't niet zoo? Nu heeft zij 't mij ook niet kunnen vertellen, en dacht ik natuurlijk, dat 't voor *jullie zelf* moest zijn. Daarom heb ik je al die dingen van marsepein en suikergoed gegeven! O, o, wat een domme, kleine kleuters! Geen wonder, dat de haas, de mees en de musch er niet van houden en dat de poes niets heeft aan zoo'n stooftje en zoo'n huisje!”

Keetje en Koosje keken beschaamd op hun neus. Ja, St. Niklaas had gelijk — hoe dom van hen, dat zij 't Marie niet beter hadden uitgelegd. Hoe moest dat nu toch; zij wisten wel weg met al die aardigheidjes van marsepein en suikergoed, maar hun vriendjes kwamen er al heel sneu af. — — Och, och, wat jammer!

St. Niklaas hielp hen echter gauw uit de verlegenheid. „Kom”, sprak hij, „we zullen hen allen tevreden stellen. Hier is een zak vol wortels en brood; de kinderen in de stad hebben zooveel voor Schimmel klaar gezet, dat hij 't onmogelijk alleen kan verorberen; kijk maar eens, hoeveel er in is! Ben moet er jullie maar wat van geven en ook van 't spek, dat hij op zijn boterhammen heeft. Dat is zelfs wel heel goed, want als hij zooveel spek eet kan hij niet meer door de schoorstenen kruipen.”

Zwarte Ben grinnikte en liet zijn blinkend witte tanden zien, terwijl hij deed, wat St. Niklaas verlangde.

„Aan de poes moet je zeggen”, zoo vervolgde deze, „dat er op den straatweg, bij den tol, een huisje staat, waar ze dadelijk in kan trekken. 't Oude vrouwtje, dat er woont, zal 't heel prettig vinden, haar tot gezelschap te krijgen en heeft stellig ook wel een warme stoof, waarop poes haar koude pootjes kan warmen.”

Toen St. Niklaas dit gezegd had, wuifde hij met de hand en... in een ommezien was de slee verdwenen. Heel in de verte hoorden de kinderen alleen nog 't gerinkel der bellen.

Op de sneeuw lagen evenwel *echte* worteltjes, stukken brood en zijdjes spek en toen Keetje en Koosje goed keken, zagen ze den rook van 't huisje, waarover St. Niklaas gesproken had, ginds door de kale takken der boomen opstijgen.

Zij riepen hun vriendjes dus gauw terug, maakten hen allen blij en huppelden toen vroolijk met al hun schatten naar huis.

HERMANNA.

SNEEUWPRET

door C. M.

Hoera, het heeft gesneeuwd van nacht,
'k Ga vlug een sneeuwpop maken;
Er ligt zoowaar een dikke laag
Van suiker op de daken.

En in den tuin is 't alles wit,
't Is volop winterleven!
Maar kijk, daar komen muschjes aan,
Hun wil ik eerst wat geven.

Zij vinden nu geen stukje brood,
Geen wormpjes om te eten,
En sneeuwpret hebben zij dus niet,
Zou ieder kind dat weten?